

КАЗУС

ПРЯКО ГРАЖДАНСКО УЧАСТИЕ В УПРАВЛЕНИЕТО

Изготвил:

Проверил:

София, 2017

1. Опишете какво включва понятието „пряко гражданско участие в управлението“.

Философската основа за участие на гражданите е известна още на атинските демокрации от 5-ти век и се твърди, че е определяща характеристика на интелектуалното и политическото наследство на Запада, макар че ранните мюсюлмани са идентифицирали свят със значими източници на демократично мислене и практика¹.

Модерното виждане за концепцията, ориентирано към гражданите, може да бъде проследено до политическото мислене след Втората световна война, а именно Хана Аренд "Началото на тоталитаризма" (1951 г.) и "Човешкото състояние" (1958 г.). Аренд застъпва силна версия на политически ангажимент, който според нея е дълбоко културно постижение, а не нещо, което се проявява естествено в човешката природа. Тя разглежда гражданството като отличителна и съзнателно възприета роля, играна от гражданите, които взаимодействат и обсъждат в дискретното публично пространство, където всичко „може да бъде видяно и чуто от всички и има възможно най-широка публичност”².

През последните няколко десетилетия на 20-ти век дебатът за участието на гражданите в собственото им управление е имало тенденция да се отдалечава от разбиранията на Аренд. Немският критик теоретик Юрген Хабермас доказва, че то е от изключителна важност за дебата, като се аргументира с това, което той нарича "комуникативна рационалност", при която компетентните и информирани граждани се ангажират един с друг добросъвестно и чрез предоставянето (или приемането) на причините стигат до споделено разбиране за ситуацията³. Хабермас твърди, че гражданите ще считат демократичните правителства - и по този начин законите, политиките и интервенциите, които произтичат от тях - като легитимни само „доколкото демократичният процес, като институционално организиран и проведен, обосновава презумпцията, че резултатите са разумни продукти на съвместен съвещателен процес”⁴.

През последните две десетилетия се засилиха теоретичните и практически усилия за осигуряване на по-стабилно място за участието на гражданите в демократичното управление. Един от водещите теоретици и активист Джон Джизек

---

¹ J Keane, *The Life and Death of Democracy*, Simon & Schuster, London, 2009, pp. 128–9.

² H Arendt, *The Human Condition*, University of Chicago Press, Illinois, 1958, p. 50.

³ J Habermas (translated T McCarthy), *The Theory of Communicative Action*, Beacon Press, Boston, 1984, p. 86.

⁴ J Bohman and W Rehg, 'Jürgen Habermas', *The Stanford Encyclopedia of Philosophy*, (Summer 2009 Edition), viewed 8 December 2010, <http://plato.stanford.edu/archives/sum2009/entries/habermas/>